

k zástupu, a aby měl úmysl, popuzovati jej k zášti proti druhé národnosti; to předpokládá skutková podstata dle čís. 3 Šu 14 cit. zákona, kdežto dle čís. 5 se tresce h a n o b e n í národa nebo národní menšiny, i když nebyla výzva pronesena ve formě popuzování, ovšem musí se státí projev veřejně způsobem surovým a štvavým (těchto náležitostí zmateční stížnost vůbec nepopírá) a musí býti způsobilým, vyvolati nepřátelské smýšlení, které může dáti podnět k ohrožení obecného míru ve státě, byť i v jediném místě. Že jsou v tomto případě všechny zákonné znaky splněny, vyplývá již z předchozích úvah. Po stránce subjektivní směřuje v čís. 5 úmysl pouze k hanobení; ovšem musí si býti pachatel vědom, že hanobení jest způsobilé, by vyvolalo nepřátelské smýšlení druhého národnostního tábora a musí tak dán býti podnět k porušení obecného míru. Že obžalovaný toho vědomí měl, zjišťuje rozsudek výslovně.

Čís. 1589.

Pronesl-li kdo urážlivý výrok (§§y 488, 491 tr. zák.) veřejně, nestačí k beztrestnosti bezelstnost, ani, že čerpal jeho obsah z novin; je na něm, by provedl důkaz pravdy (§ 490 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 3. dubna 1924, Zm II 35/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 9. října 1923, pokud jím byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupky proti bezpečnosti cti podle §§ů 488, 491 tr. zák. a článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud sprostil obžalovaného z obžaloby pro přestupky podle §§ů 488 a 491 tr. zák. a článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 s odůvodněním, že není spolehlivě prokázáno, že obžalovaný skutečně napadl ve veřejné politické schůzi vládu, četnictvo a vojsko, jak uváděla obžaloba, poněvadž prý svědek Karel O. nemohl potvrditi doslov prvního závadného výroku (že vláda provádí s parcelací švindl), nýbrž dosvědčil jen jeho smysl, což soudu nestačí, a, pokud týž svědek potvrdil druhý žalovaný výrok (že četníci a vojsko několik lidí postříleli), nepovažuje soud za vyloučeno, že v tomto i prvém případě si svědek zaměňuje to, co snad obžalovaný citoval jako obsah novinářské zprávy, s vlastním názorem a úsudkem obžalovaného. Při tom vyslovuje první soud právní náhled, že, omezil-li se obžalovaný na citování novinářské zprávy, nemohl si býti vědom, že se dopouští přestupku proti bezpečnosti cti ať proti vládě, ať proti četnictvu nebo proti vojsku, poněvadž, cituje tuto zprávu, byl zajisté přesvědčen, že tato zpráva je v podstatě své pravdiva. Právem uplatňuje

zmateční stížnosti státního zastupitelství proti sprostující části rozsudku důvody zmatečnosti dle čis. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř.; rozsudek jest neúplným dle čis. 5 Šu 281 tr. ř., poněvadž soud při zjišťování skutkového děje neuvažil, že obžalovaný neprokázal, že správy, o nichž tvrdil, že je citoval z novin, byly skutečně v některých novinách uveřejněny, a dále, že se obžalovaný při svém prvním výsledku takovým způsobem nehájil a o novinářských zprávách se vůbec nezminil, takže není vyloučeno, že dodatečné jeho tvrzení, přednesené teprve při hlavním přelíčení, jest pouhou výmluvou. Kdyby byl soud k oběma okolnostem přihlížel, byl by snad ve směru skutkovém dospěl k jinému přesvědčení, než je obsaženo v rozsudku. Také po věcné stránce (čis. 9 a) Šu 281 tr. ř.) jest rozsudek pochybeným, poněvadž vylučuje subjektivní vinu obžalovaného poukazem na právní omyl a vykládá při tom nesprávně zákon v ustanovení §§ 490 a 491 tr. zák. I kdyby byl obžalovaný čerpal své zprávy skutečně z novin, zůstal by přes to za své výroky zodpovědným, pokud neprokázal jejich pravdivost. Neboť soud přehlíží, že obžalovaný pronesl závadné výroky veřejně a že by byl podle §§ 490 a 491 tr. zák. beztrestným (pro přestupky §§ 488 a 491 tr. zák.) jen tehdy, kdyby byl prokázal pravdivost svého tvrzení; pouhá domněnka pravdy zde nikterak nestačí. Z těchto důvodů bylo vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti a uznati, jak shora uvedeno.

Čís. 1590.

Souběh zločinu podle Šu 93 tr. zák. se zločinem dle Šu 132 tr. zák. Ani rychlé pomínutí omezování svobody nevylučuje trestnosti ve smyslu Šu 93 tr. zák., doplnila-li intenzita omezování újmu na právu volného pohybu; po stránce subjektivní vyžaduje se toliko, by si byl pachatel při svém úmyslném počínání vědom předsevzatého omezování osobní svobody a jeho bezprávnosti.

Nezletilá nevlastní dcera jest svěřena doзору a výchově svého nevlastního otce, s nímž žije ve společné domácnosti. Svedení ke smilstvu je dokonáným, jestliže svedená trpěla smilný čin; byl-li smilný útok odražen, jedná se o pokus. Prostředkem ku svedení může býti i použité násilí.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1924, Kr I 830/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 12. listopadu 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny podle §§ 93 a 132 tr. zák. a přestupkem podle Šu 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dokonáného svedení ke smilstvu podle Šu 132 tr. zák. a uznal ho vinným zločinem nedokonáného svedení ke smilstvu podle §§ 8, 132 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 29. června 1923 v úmyslu, aby nevlastní dceru Cecilii, osobu svěřenou jeho dohledu a výchově, k vykonání a dopuštění smilného činu přiměl, čině jí násilí a slibuje jí vše možné, předsevzal čin, vedoucí ke skutečnému vykonání jím zamýšleného zlo-